१४ सर्गः दधावेत्यादि। ततोऽनन्तरं विभीषणः सुग्रीवस्य चक्षुरद्भि
भ० र्जलैर्दधाव प्रक्षालितवान् धावुञ्जवे मृजि सुग्रीवः धौताक्षः
प्रक्षालितचक्षुः सन् खे आकाशे स्थितं रिपुमिन्द्रजितं विदाञ्च
कार ज्ञातवान् डाम्बाद्यामिति डाम् ननर्द्द च कुत्रेदानीं यास्य
सीति नर्द्द शब्दे ॥ ५० ॥

उज्जुगूरे ततः शैलं हन्तुमिन्द्रजितं कपिः। विहाय
रावणिस्तस्मादानंहे चान्तिकं पितुः ॥ ५१ ॥

ज०म० उज्जुगूरइत्यादि। ततोऽनन्तरं कपिः सुग्रीवः इन्द्रजितं
हन्तुं शैलमुज्जुगूरे उत्क्षिप्तवान् गूरुहिंसागत्योरिति दैवादिकोऽ
नुदात्तेत् तस्य गतौ वर्त्तमानस्य रूपं रावणिरिन्द्रजित् विहाय
अर्थाद्युद्धं विहाय तस्मादाकाशात्पितुरन्तिकमानंहे गतः अहि
गतौ तस्मान्नुड्द्विहलइति नुट् ॥ ५१ ॥

भ० उज्जुगूरेइत्यादि। ततोऽनन्तरं कपिः सुग्रीवः इन्द्रजितं
हन्तुं शैलं उज्जुगूरे उत्क्षिप्तवान् गूरीयङ्बधेगत्यां उत्पूर्व्वउ
त्क्षेपणेऽपि वर्त्तते शिगुरङ्कउद्यमइत्यसौ तु ह्रस्वोपधः रावण
पुत्रस्तस्माद्विभाय भयं प्राप ञिभीलिभीत्यां भीतः सन् पितुर
न्तिकं समीपं आनंहे गतः अहिङ्गतौ स्यान्तादादीति खेराम्
विभायेत्यत्र विहायेति पाठे युद्धं त्यक्त्वा तस्मादाकाशात् पितु
रन्तिकमानंहे इत्यर्थः ॥ ५१ ॥